

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **LP Wine s. r. o.**, IČO 28308492
sídlem tř. Osvobození 92, 765 02 Otrokovice
zastoupený advokátem JUDr. Vojtěchem Mihalíkem
sídlem Brněnská 154/32, 692 01 Mikulov

proti

žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2016, č. j. SZPI/AF779-108/2015

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Brně (dále též „inspektorát“) ze dne 1. 7. 2016, č. j. SZPI/AF779-103/2015, byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb.,

o vinohradnictví a vinařství, ve znění účinném do 31. 3. 2017, a správního deliktu dle § 17 odst. 5 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném do 6. 9. 2016, za které mu byla uložena pokuta ve výši 1 600 000 Kč, a dále povinnost uhradit náklady laboratorních rozborů ve výši 163 840 Kč a náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství se měl žalobce dopustit tím, že uvedl do oběhu sedm různých vinařských produktů původem z Moldávie, u nichž bylo laboratorními rozborů prokázáno, že byly podrobeny nepovoleným enologickým postupům, čímž žalobce porušil čl. 80 odst. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (dále též „nařízení EU č. 1308/2013“) nebo také čl. 80 odst. 2 písm. c) tohoto nařízení, podle něhož se tyto výrobky neuvádějí na trh v Unii dále tehdy, nejsou-li v souladu s pravidly stanovenými v příloze VIII, a jeden vinařský produkt ze Španělska, který neobsahoval povinné informace dle části C přílohy VI nařízení Komise (ES) č. 436/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o registr vinic, povinná prohlášení a shromažďování údajů pro sledování trhu, průvodní doklady pro přepravu vinařských produktů a evidenční knihy vedené v odvětví vína, čímž porušil čl. 24 odst. 2 tohoto nařízení. Zároveň se žalobce měl dopustit správního deliktu dle § 17 odst. 5 zákona o potravinách a tabákových výrobcích tím, že v rozporu s § 3d odst. 3 tohoto zákona neinformoval příslušný orgán dozoru (inspektorát) o přijaté zásilce vína původem z Moldávie z ledna 2015. Proti rozhodnutí inspektorátu žalobce podal odvolání, jež však žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí inspektorátu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že byl zkrácen na právu vlastnit majetek a svobodně a v souladu s právním řádem provozovat podnikatelskou činnost, jakož i na právu spočívajícím v legitimním očekávání ohledně rozhodovací činnosti správních orgánů ve správním řízení.
3. Žalovaný nesprávně konstatoval objektivní odpovědnost žalobce za správní delikt dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství. Objektivní odpovědnost musí stanovit výslovně právní předpis, což se v tomto případě nestalo. Subsidiárně použitelným předpisem v případě správního trestání je zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jenž za základní znak odpovědnosti stanovuje zavinění. Pokud by odpovědnost žalobce byla skutečně objektivní, je třeba tento závěr řádně odůvodnit. V opačném případě se jedná o odpovědnost subjektivní s nutností zkoumání formy zavinění, k čemuž ze strany žalovaného nedošlo.
4. I kdyby žalobce přijal závěr o objektivní odpovědnosti, žalovaný zcela nesprávně posoudil případný liberační důvod spočívající ve vynaložení úsilí, které by bylo možno po žalobci požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. Žalobce dostal požadavků právních předpisů, jelikož obchodoval pouze s vínem, jehož bezvadnost byla potvrzena dokumentem schváleným Evropskou unií [doklad VI1 ve smyslu Nařízení Komise (ES) č. 555/2008 ze dne 27. června 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína (dále též „nařízení ES č. 555/2008“); dále též „doklad VI1“]. Tento dokument obsahuje laboratorní

rozběr vína prokazující jeho základní kvalitativní vlastnosti, a potvrzení Evropskou unií schváleného a autorizovaného státního orgánu země vývozu, že dané víno odpovídá definicím nebo kategoriím výrobků z révy vinné přijatým Evropským společenstvím a bylo vyrobeno za použití enologických postupů doporučených a zveřejněných OIV (Mezinárodní organizace pro révu a víno). Účelem tohoto institutu tak evidentně bylo usnadnit obchod s vínem mezi Moldavskem a zeměmi EU, a to za současné ochrany kvality dováženého vína. Žalobce připouští, že samozřejmě mohl při obchodování s vínem učinit více, otázkou však je, zda je možné po něm spravedlivě požadovat opětovné přezkoumání výslovného potvrzení o bezvadnosti vína za situace, kdy jednal dle požadavků Evropské unie. Žalobce tedy vynaložil požadované úsilí, aby k porušení povinností nedošlo. Jestliže žalovaný chtěl chránit spotřebitele, měl na úrovni Evropské unie vyvolat jednání a zamezit dovozu vína z Moldavska, pokud orgán autorizovaný Evropskou unií skutečně deklaruje nezávadnost vína, které je posléze shledáno vadným. Pokud měla být někomu uložena sankce, pak autorizačnímu orgánu v Moldavsku nebo moldavským producentům, nikoli žalobci.

5. Žalobce upozornil na to, že testování vína za účelem jeho laboratorní kontroly provádí na území České republiky zásadně žalovaný, jiné laboratoře k tomu nejsou uzpůsobeny a akreditovány, zasílání vzorků do zahraničí (např. Francie) je časově velmi náročné a nákladné. Otázkou zůstává, zda by takovým testům žalovaný důvěřoval a jak by se k nim stavěl. Náklady na provedení laboratorních testů činí dle žalovaného 163 840 Kč, což je náklad, který tento způsob podnikání zásadně omezuje. Laboratorní rozběr provedený žalovaným navíc nemá své opodstatnění, pokud je nezávadnost vína již deklarována dokladem VI1.
6. Žalobce byl s výsledky laboratorních testů seznamován vždy v rozsahu cca jeden až dva a půl měsíce po odebrání vzorků, i když žalovaný znal tyto výsledky poměrně brzy po zahájení laboratorního rozboru. Časová prodleva mezi odebráním vzorků a zjištěním jejich výsledků žalobce stavěla do konkurenční nevýhody, neboť po tuto dobu by neměl víno nabízet svým zákazníkům. Po žalobci však nelze spravedlivě požadovat, aby měl víno uskladněno po celou, tedy někdy až dvouapůlměsíční dobu mezi odebráním vzorků a seznámením s výsledky laboratorního rozboru, když tato povinnost není uložena všem účastníkům trhu. Pokud by byl seznámen s výsledkem laboratorních rozborů dříve, nemohlo by dojít k ohrožení spotřebitelů. Žalobce navíc nemohl vadnost vína zjistit na základě senzorických a chuťových vlastností, neboť v těchto ohledech bylo kontrolované víno zcela v pořádku.
7. V této souvislosti žalobce poukazuje na nekonzistentní závěry žalovaného, neboť možnost liberace v jednom případě žalovaný připouští (viz vyjádření žalovaného ze dne 6. 10. 2016 k žalobě ve věci sp. zn. 31 A 103/2016), právě pokud by se kontrolované víno během čekání na výsledky laboratorních testů nedostalo do oběhu, v projednávaném případě však ani taková skutečnost nepostačuje. Žalovaný v projednávaném případě kontroloval i víno, které chtěl žalobce vrátit a dál nedistribuovat, přesto za něj byl sankcionován. Žalobce má za to, že je takové jednání žalované účelové, tedy aby i za tuto dodávku vína mohl být potrestán, což může být potvrzeno výpovědí bývalého inspektora žalovaného, nyní zaměstnance žalobce, a vyjádřením žalovaného ve věci sp. zn. 31 A 103/2016.
8. Žalobce dále zpochybnil průkaznost laboratorních testů provedených inspektorátem odkazem na testování vzorků téhož vína odebraných v různých místech působení jiného kontrolovaného subjektu, přičemž u každého vzorku inspektorát dospěl k jinému zjištění.

Tento nedostatek nelze zhojit prohlášením, že laboratoř je akreditovaná, a tudíž výsledky zkoumání musí být správné. Pokud je spáchání správního deliktu odůvodněno výlučně laboratorními rozbory, musí být nadány vysokou mírou kvality, což se v tomto případě nestalo. Žalovaný v rámci laboratorních rozborů shledal ve víně přítomnost etanolu z přidaného cukru a vodu, avšak nebyl schopen vysvětlit, co zjištěné údaje znamenají. V případě přítomnosti 88 % vody ve víně je nemožné, aby žalovaným nebyly rozporovány senzorické vlastnosti vína, přičemž by zároveň obsah alkoholu a další hodnoty byly v pořádku. Žalovaný tvrdí, že měřené hodnoty zjišťuje porovnáním s údaji v databázi společnosti Eurofins, jež má být k tomu certifikována. Jedinou certifikací, o kterou se žalovaná opírá, je však toliko dopis ze dne 25. 8. 2006. Dle žalobce databáze není spolehlivá. Pro posouzení žalobcem obchodovaných vín je podstatná informace o množství moldavských vín odpovídající odrůdy, oblasti a ročníku. Je-li v databázi méně než 50 vzorků moldavských vín, jak potvrdila společnost Eurofins, je nepravděpodobné, že by se v databázi našel alespoň jeden vzorek od každého vína, za jehož uvedení do oběhu je v posuzované věci žalobce trestán. Vše nasvědčuje tomu, že vzorky odebrané u žalobce nebylo s čím porovnávat. Pokud nejsou známy údaje, o které žalovaný své rozhodnutí opírá, pak je nepřezkoumatelné i napadené rozhodnutí. K prokázání výše uvedených tvrzení žalobce navrhl provést důkaz výsledkem osob, které na straně žalovaného rozbory prováděly.

9. Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu zrušil, a věc vrátil k dalšímu řízení. Pokud k tomu nebudou shledány důvody, pak navrhl alespoň upuštění nebo snížení uložené sankce, neboť žalobce byl již nucen nahradit škodu vzniklou z prodeje vadného vína, kterou si vůči němu nárokovaly poškozené podnikatelské subjekty.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Ve vyjádření ze dne 13. 3. 2017 žalovaný navrhl zamítnutí žalobu. Žalobní námitkou ohledně problematiky dovozu vína z tzv. třetích zemí do zemí Evropské unie a dokladu VI1 se podrobně zabýval již v napadeném rozhodnutí. Ve vztahu k textu dokladu VI1 uvedl, že zde není obsažena bližší specifikace toho, na základě jakých analýz byl daný závěr učiněn. Nejsou zde zachyceny laboratorní analýzy či jejich výsledky, kterými by byly uvedené skutečnosti prokázány, ale je pouze stroze konstatována souladnost dováženého produktu s výše uvedeným. Výsledky analýzy zaměřené na konkrétní ukazatele, které byly v kontrolovaném víně dovezené žalobcem objeveny (syntetický glycerol, etanol z přidaného cukru, voda) mezi náležitosti dokladu VI1 nepatří, a proto nelze vyloučit, že se v zemi původu vína analýza těchto prvků ani neprovádí. Doklad VI1 není s jistotou schopen prokázat, že by dané produkty nebyly podrobeny nepovoleným enologickým postupům, pouze bez dalšího tvrdí, že byly splněny náležitosti pro dovoz těchto produktů z Moldavska do Evropské unie. Laboratorními rozbory provedenými akreditovanou laboratoří na základě akreditovaných metod žalovaného bylo zjištěno, že předmětná vína byla vyrobena nepovolenými enologickými postupy dle čl. 80 odst. 2 nařízení EU č. 1308/2013, a proto je nelze uvést na trh. Vzhledem k tomu, že se jednalo o vína sudová, žalovaný upozornil, že je velmi těžce prokazatelné, v které fázi výroby a distribuce bylo víno podrobeno těmto nepovoleným postupům.
11. K tvrzení žalobce o vynaložení dostatečného úsilí žalovaný uvedl, že je vždy možné polemizovat nad hranicí mezi aktivním a pasivním přístupem při ověřování bezvadnosti

obchodním produktů. Přístup žalobce při ověřování kvality dováženého vína z tzv. třetích zemí (navíc v tak velkých objemech) však za natolik aktivní přístup považovat nelze. Žalovaný netvrdí, že je doklad VI1 zbytečný, neboť plní důležitou funkci při obchodování se zeměmi mimo Evropskou unii. Pouhé tvrzení o dodržení povinností vyplývající z platných právních předpisů však není dostačující. Pro uplatnění liberace musí žalobce prokázat aktivní činnost nad rámec svých zákonných povinností, což neučinil. Nemožnost rozpoznat vady vín pouze na základě senzorických vlastností byla posouzena ve prospěch žalobce a skutečnosti, které byly žalobci inspektorátem přičteny k tíži při úvaze o výši pokuty, jsou jasně specifikovány v dotčených rozhodnutích. Žalovaný v této souvislosti nijak nepopřel ani své předchozí vyjádření, tedy pokud by žalobce vyvinul úsilí, aby zabránil protiprávnímu jednání, bylo by možno uvažovat o případné liberaci. Žalobce vyjádření pouze mylně interpretoval, když se domnívá, že liberovat se lze jen z toho důvodu, že uváděl produkty na trh formou skladování a žádné nadstandardní úsilí, aby zabránil protiprávnímu jednání, nevynaložil. Není totiž pravdou, že by žalobce kontrolovaná vína pouze skladoval. Skutečnost, že vrácení kontrolovaného vína zvažoval, není relevantní.

12. K námitce ohledně časové prodlevy mezi odebráním vzorků a seznámením žalobce s laboratorními výsledky žalovaný konstatoval, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl s výsledky seznámen po uplynutí 45 až 83 dnů po odebrání vzorků (a vždy co nejdříve po dni ukončení zkoušek v laboratoři). K možnému ohrožení spotřebitelů však docházelo již tím, že žalobce víno za účelem prodeje skladoval, a bylo na něm, zda bude i přes provedenou kontrolu víno dále prodávat. Ohledně nemožnosti rozpoznat vady vína na základě senzorických vlastností žalovaný zdůraznil, že i za skryté vady produktů nese provozovatel potravinářského podniku odpovědnost, a nemůže se jí zbavit ani tím, že k odhalení vad bylo třeba laboratorního rozboru.
13. K namítanému nesprávnému posouzení objektivní odpovědnosti u předmětných správních deliktů žalovaný zopakoval, že žalobce se v projednávaném případě nedopustil přestupku, nýbrž tzv. jiného správního deliktu. Zatímco u přestupků se uplatňuje subjektivní odpovědnost, u jiných správních deliktů se jedná o odpovědnost objektivní. Skutečnost, že odpovědnost právnických a podnikajících fyzických osob za správní delikt je v potravinovém právu koncipována jako objektivní, vyplývá i z ustálené judikatury správních soudů.
14. K žalobní námitce ohledně kvality laboratorních rozborů kontrolovaných vín žalovaný blíže odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Inspektorát i žalovaný detailně objasnili metody, pomocí kterých byly prováděny laboratorní rozborů kontrolovaných vín. Použitá metoda laboratorního rozboru stejně jako laboratoř, která jej prováděla, je akreditována národním akreditačním programem, kterým je Český institut pro akreditaci, o. p. s. Data v databázi Eurofins (uznána francouzským akreditačním orgánem Cofrac), která jsou pro laboratorní rozbor využívána, jsou uznána i Českým institutem pro akreditaci, o. p. s. Žalobcova argumentace nedostatečným počtem vzorků moldavských vín v souvislosti s množstvím odrůd, ročníků a různých vinařských oblastí v Moldavsku nesvědčí o jeho hlubší orientaci v problematice analýzy stabilních izotopů a metody vyhodnocování přídavku vody do vín. Moldavsko je z pohledu rozptylu izotopových hodnot velice kompaktním územím, ve kterém rozdílné klimatické podmínky v rámci území, které jsou pro izotopové hodnoty zásadní, hrají jen minimální roli. Vyhodnocení přídavku vody pak není nikdy prováděno na základě porovnání s konkrétním vzorkem,

nýbrž s rozptylem přirozených izotopových hodnot celé země na zvolené hladině statistické významnosti, přičemž jako nevyhovující je označen vzorek, pokud opustí rozptyl přirozených hodnot, a to včetně rozšířené nejistoty stanovení. Ve vzorcích odebraných u žalobce byly prokázány relativně vysoké hodnoty přídavku vody (až 88 %). Ze statistického pohledu je pak vyloučeno, aby jakékoliv moldavské víno, které nebylo podrobeno nepovolenému enologickému postupu, vykazovalo takto vysoké hodnoty. Izotopové složení vody ve víně neodpovídalo množství vody přirozeně se vyskytující v hroznové šťávě, jednalo se tak o vodu exogenní, tedy uměle přidanou, což je stav nepovolený právními předpisy.

15. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že žalobce podal žádost o informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, týkajících se databáze Eurofins, avšak na základě licenční smlouvy je obsah předmětné databáze chráněn podle autorského práva dané francouzským právním řádem a tato žádost o informace byla odmítnuta. Rozhodující je skutečnost, že autenticita a spolehlivost produktu Eurofins byla garantována. Případ, na kterém se žalobce snaží ilustrovat chyby a nedostatky rozborů vín, se přímo nevztahuje k projednávané věci.
16. Žalovaný zdůraznil, že protiprávní jednání žalobce nespočívalo v tom, že vyrobil víno za použití nepovolených enologických postupů, nýbrž v porušení povinností související s uvedením produktů podrobených nepovoleným enologickým postupům na trh, za což byl uznán vinným a byla mu uložena sankce. Pokuta byla řádně individualizovaná a vzhledem k závažnosti správního deliktu přiměřená.

IV. Obsah dalších podání

17. Žalobce v replice ze dne 23. 5. 2017 kromě argumentů uvedených v žalobě vyjádřil přesvědčení, že pokud by víno z Moldavska nemuselo být opatřeno dokladem VI1 a žalobce by si sám nechal zpracovat jeho rozbor a vystavit potvrzení o jeho nezávadnosti a souladnosti s uznávanými enologickými postupy z vlastní iniciativy, přičemž by se následně při kontrole inspektorátu ukázalo, že víno vyhovující není, bylo by toto jednání posuzováno jako vykonání veškerého úsilí, které bylo možno požadovat. Nevidí důvod, pro který takto není postupováno v případě rozborů a potvrzení dle požadavků Evropské unie. Problematicčnost textu dokladu VI1 nemůže být kladena k tíži žalobce. Soulad výroby vína se všeobecně uznávanými enologickými postupy, mezi něž přídavek vody a glycerolu a nadlimitní přítomnost etanolu z přidaného cukru nepatří, byl potvrzen certifikovaným a autorizovaným orgánem na úrovni samotného žalovaného. Žalobce na jednu stranu dodržel veškeré své povinnosti, na druhou stranu mu následkem toho byla uložena pokuta ve výši 1 600 000 Kč. K námitce vztahující se k délce doby provádění laboratorních rozborů a seznámení žalobce s jejich výsledky žalobce uvedl, že souhlasí s tím, že byl s výsledky seznamován vždy poté, co laboratorní zkoumání skončilo. Odkázal však na 44. schůzi Poslanecké sněmovny, na které ministr zemědělství Marian Jurečka hovořil o tom, že zjistit, zda je s vínem něco v nepořádku, lze v rámci dnů. Inspektorát informoval žalobce teprve po skončení laboratorních rozborů, byť povědomí o vadnosti vín měl po několika dnech ode dne odběru vzorků. Pokud by byl žalobce seznámen s dílčími výsledky rozborů dříve, víno by dále neprodával a nedošlo by k ohrožení spotřebitelů. Žalobce si je vědom, že mohl být pokutován již jen za skladování vína, aniž by jej uváděl na trh, pokuta by však v takovém případě musela být nepoměrně nižší než při prodeji. Navíc žalobce některá z vín (č. š. 201/15 a č. š. 183/15) na trh reálně neuvedl, pouze je skladoval a

vyčkával na výsledky laboratorních rozborů. V další části repliky žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k námitkám týkajícím se zpochybňování laboratorních rozborů. I případných 49 vzorků v databázi společnosti Eurofins je pro posouzení kvality vína s ohledem na množství oblastí, odrůd a ročníků neadekvátní počet, dle kterého nelze dospět k relevantnímu výsledku o kvalitě a vadách vína. Je zásadní dozvědět se, s jakými konkrétními vzorky byla kontrolovaná vína porovnávána a jak byla tato vína do databáze vybírána. K rozptylu přirozených izotopových hodnot v Moldavsku žalobce uvedl, že je obecně známou skutečností, že rozptyl přirozených izotopových hodnot je silně ovlivňován např. i lokálními srážkami, přičemž tyto se mohou výrazně lišit i u navzájem velmi blízkých pozemků. Žalovaný tak potvrdil rozhodnutí inspektorátu, ačkoliv sám netušil, jakým způsobem inspektorát k výsledkům dospěl. Žalobce navrhl výslech ministra zemědělství Mariana Jurečky, J. Ch. a Mgr. J. W. (zástupci společnosti Eurofins), stejně jako provést dokazování laboratorními deníky.

18. *Žalovaný* v podání ze dne 27. 7. 2017 reagoval na repliku tak, že přestože se žalobce setrvale snaží vyvrátit skutečnost, že bylo možno vůbec jakékoliv úsilí k odhalení vína vynaložit, neuvádí žádnou vlastní aktivní činnost, kterou by v tomto ohledu podnikal (spoléhal se pouze na doklad VI1). Za situace, kdy žalobce žádné úsilí k odhalení vad vína a zabránění protiprávnímu stavu sám nevynaložil, je bezpředmětné zabývat se mírou úsilí, které by bylo možno požadovat a které nikoli. Postup žalobce shledal za ryze účelový a bagatelizující reálnou závažnost jeho protiprávního jednání. Subjekt uvádějící do oběhu víno nemůže na vlastní kontrolu nezávadnosti bez dalšího rezignovat. Doklady VI1 nezpochybňují zjištění učiněná laboratorními rozborů inspektorátu, kterými bylo prokázáno, že vína byla podrobena nepovoleným enologickým postupům, pročez je nelze v Evropské unii uvádět na trh. Je nutno odmítnout představu žalobce, že v případě vydávání dokladů VI1 by neměly být na víno a subjekty, jež víno distribuují, žádné požadavky, neboť se často jedná o vína poškozující oprávněné zájmy spotřebitelů. Žalobce byl s výsledky laboratorních rozborů seznamován v adekvátním čase. Podkladem kontrolního zjištění může být až výsledný protokol o zkoušce a posudek z laboratoře. V případě správního řízení jiného subjektu, na které je žalobcem odkazováno, je vysoce pravděpodobné, že víno uváděné do oběhu ve vinotéce nebylo totožné s tím, které bylo odebráno v provozovně obchodníka. Správní orgány detailně objasnily metody provedených laboratorních rozborů, stejně jako využívání databáze Eurofins. Pravost moldavských vín figurujících v databázi Eurofins je garantována samotným dodavatelem této databáze. Databáze vzorků vín tvoří celek, ve kterém jsou jednotlivé země zastoupeny formou statistických hodnot, ze kterých není zřejmé, z kolika moldavských vín jsou vytvořeny. Žalovaný zdůraznil, že množství vzorků je přímo úměrné geografickému charakteru území, který tyto vzorky reprezentují. K tvrzení žalobce, že společnost Eurofins neumí určit konkrétní množství přídavku vody a cukru do vína, žalovaný uvedl, že si u této společnosti koupil pouze databázi rozptylů izotopových hodnot autentických vín, nikoli metody samotné. Žalovaný připustil, že izotopové hodnoty cukru a vody u vinné révy jsou v různých oblastech odlišné a jsou závislé na různých podmínkách, avšak nenabývají tak zásadních rozdílů, jak si představuje žalobce. Pro Moldavsko, které je malou a klimaticky kompaktní zemí, pro kontrolu přidané vody a cukru postačí několik desítek vzorků pro postihnoutí rozptylu izotopových hodnot.
19. V podání ze dne 7. 8. 2017 žalobce rozporoval, aby za úsilí k zabránění vzniku porušení povinnosti bylo považováno až zpracování „soukromého“ rozboru, jako by již jednou zpracovaný rozbor a potvrzení vydané dle komunitárních předpisů autorizovanými

orgány neexistovalo. Žalobce nelze vinit z toho, že doklad VI1 neobsahuje poznámku o tom, na základě jaké analýzy byly závěry v tomto dokumentu uvedené zjištěny. Žalobce na rozdíl o žalovaného nemůže vědět, že vína opatřená dokladem VI1 byla „často“ vadná, obzvláště když o tom není žalovaným informován. Žalovaný o případných vadách vína musel vědět nepoměrně dříve, než mu výsledky oznámil. Mohl tak ochránit trh a spotřebitele a zajistit tak pozitivní dopad minimálně na posouzení výše pokuty uložené žalobci. Žalovaný při laboratorním zkoumání v jiných správních řízeních nakládal s posuzovanými víny obou subjektů jako s víny zcela totožnými, argumentace žalovaného, že se jednalo o víno rozdílné, je nesmyslná. Sama společnost Eurofins neumí určit konkrétní míru objemu přidané vody a etanolu z přidaného cukru do vína (oproti žalovanému), žalobce tak pochybuje o správnosti napadených laboratorních rozborů. Konstatování, že databáze je certifikovaná a musí být tedy bezvadná, je nedostatečné. Jako důkaz proto navrhl provést znalecký posudek nebo odborné vyjádření analyzující postup Státní zemědělské a potravinářské inspekce a jí prováděných laboratorních rozborů.

20. Přípisy ze dne 18. 6. 2018 a 21. 8. 2018 žalobce krajskému soudu sdělil, že v případech, které se s projednávanou věcí shodují v podstatných znacích, vedenými pod sp. zn. 31 A 103/2016 a sp. zn. 31 Ad 19/2016-149, bylo rozhodnutí žalovaného krajskými soudy zrušeno.
21. Dne 26. 11. 2018 reagoval žalovaný sdělením, že žalobcem zmiňované rozsudky krajských soudů byly zrušeny Nejvyšším správním soudem (rozsudek ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018-25, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 326/2018-28). Nejvyšší správní soud konstatoval, že se dovozce vína nemůže zprostit objektivní odpovědnosti pouze tím, že jej dovezl spolu s potřebnými doklady. Pouhou legálnost dovozu vína tak nelze označit za „vynaložení veškerého úsilí“, navíc ke změně naměřených hodnot a zhoršení kvality vína může dojít i v průběhu přepravy.

V. Jednání konané dne 27. 3. 2019

22. Při jednání účastníci setrvali na argumentačních liniích vyjádřených již dříve písemně.
23. Soud podrobně konstatoval obsah soudního a správního spisu. Dále se zabýval důkazními návrhy žalobce, přičemž jím doloženými listinami, které byly současně obsahem správního spisu, dokazování neprováděl. K důkazním návrhům, jimž soud nevyhověl, viz odůvodnění níže.

VI. Posouzení věci soudem

24. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba není důvodná.
25. Krajský soud předně podotýká, že co do právního posouzení se podobnými žalobami podanými tímž zástupcem ve skutkově obdobných případech (jednalo se rovněž o uvádění moldavského vína na trh, kdy byl žalobce zastoupen stejným advokátem a v řízení uplatňoval totožné námitky) zabýval nedávno v rozsudcích ze dne 27. 2. 2019, č. j. 29 A 245/2016-156, a ze dne 21. 11. 2018, č. j. 31 A 103/2016-154. V posledně uvedeném byl krajský soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018-25, neboť původní rozhodnutí bylo kasacním soudem zrušeno (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a krajských správních

soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Obdobně byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 7. 2018, č. j. 31 Ad 19/2016-149, který se opíral o původní závěry Krajského soudu v Brně, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 326/2018-28. Krajskému soudu je známo, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018-25, byl žalobcem napaden ústavní stížností, tato stížnost však byla odmítnuta pro předčasnost a nepřípustnost (nalus.usoud.cz). Od závěrů citovaných rozsudků se zdejší soud nemá důvod odchýlit, neboť se jedná o skutkově obdobnou situaci a téměř doslovně obsahově shodnou žalobu jako ve výše uvedených případech, v podrobnostech na ně proto odkazuje.

26. Hlavní spornou otázkou projednávaného případu je, zda žalovaný správně konstatoval objektivní odpovědnost žalobce, a pokud ano, zda žalobce naplnil liberační důvod pro zproštění se odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství tím, že si k dovezenému vínu opatřil doklad VI1, který pro dovoz ze třetích zemí vyžaduje právo Evropské unie.
27. Dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství platí, že „*[P]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou předpisem Evropské unie upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty.*“
28. Podle § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství „*[P]rávnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.*“
29. Krajský soud nejdříve posoudil námitku žalobce ohledně povahy jeho odpovědnosti, a dospěl přitom k závěru, že není důvodná. V případě deliktů uvedených v § 39 zákona o vinohradnictví a vinařství zákon zakotvil objektivní odpovědnost. Citované ustanovení výslovně nepožaduje, aby pachatel správní delikt zavinil, a nezmiňuje ani žádnou konkrétní formu zavinění. Nelze přitom přisvědčit žalobci v tom, že zavinění jako obecný znak každého správního deliktu je nutno dovodit subsidiárně z § 3 zákona o přestupcích. Je totiž třeba upozornit na to, že v oblasti veřejného práva je, na rozdíl od oblasti práva soukromého, odpovědnost právníckých a podnikajících fyzických osob koncipována převážně na principu objektivní odpovědnosti, ve většině případů tedy zákon pro vznik odpovědnosti nevyžaduje zavinění subjektu. Ke vzniku odpovědnosti za správní delikt tak postačuje, jsou-li naplněny znaky deliktu stanovené zákonem bez ohledu na to, zda lze v daném případě přičíst odpovědnému subjektu jednu z forem zavinění, či nikoliv (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 36/2007-59, č. 1533/2008 Sb. NSS). Žalovaný, ani inspektorát se tak nedopustili žádného pochybení, jestliže se blíže nezabývali zaviněním žalobce. Nejednalo se o znak skutkové podstaty, a jeho naplnění tak nebylo podmínkou pro to, aby byl žalobce shledán vinným ze spáchání předmětného správního deliktu.
30. Pokud žalobce namítal, že sankcí měl být dotčen moldavský producent vína a nikoliv žalobce, soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že pro posouzení věci není relevantní, kdo nevyhovující víno vyrobil, ale skutečnost, že nevyhovující víno bylo žalobcem uvedeno na trh v rozporu s čl. 80 odst. 2 písm. c) nařízení EU č. 1308/2013. Žalobce byl objektivně odpovědný za to, že vína uváděná na trh nebyla v souladu s pravidly uvedenými v příloze VIII citovaného nařízení EU. Otázka, kdo nevyhovující vína vyrobil, nebyla předmětem kontroly, ani navazujícího správního řízení.

31. Dále krajský soud reagoval na tvrzení žalobce, že i kdyby u něj byla konstatována odpovědnost objektivní, přesto by se odpovědnosti zprostil, neboť kontrolované víno doprovázel doklad VI1, které pro dovoz ze třetích zemí vyžaduje právo EU a o kterém se žalobce domnívá, že tímto dokladem byl naplněn liberační důvod ve smyslu § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství. Ani tuto žalobní námitku soud nepovažuje za důvodnou.
32. Otázkou možnosti liberace ve skutkově i právně obdobné věci se zabýval Nejvyšší správní soud v již zmiňovaných rozsudcích ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018-25, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 326/2018-28, v nichž uvedl, že doklad VI1 společně se zprávou o výsledku analýzy vypracovanou subjektem nebo útvarem pověřeným zemí, ze které výrobek pochází, je dokumentem, který primárně umožňuje vstup výrobků ze třetích zemí na trh EU. Jde pouze o administrativní povolení ke vstupu předmětného vína do prostoru EU, které kontroluje primárně celní úřad jakožto kompetentní úřad umožňující vstup produktu do volného oběhu. Jinak řečeno, tento doklad představuje pouze nezbytnou podmínku pro vstup vína na území EU a bez něj by moldavské víno do České republiky vůbec nemohlo být dovezeno. Předložení takového dokumentu však nelze považovat za „*vynaložení veškerého úsilí*“, které vyžaduje § 40 zákona o vinohradnictví a vinařství k liberaci ze spáchaného deliktu, neboť ve spojení „*vynaložení veškerého úsilí*“ je zjevně obsažen požadavek konat něco víc, než pouze splnit podmínky pro legální dovoz vína do České republiky. Pokud byl žalobce sankcionován za to, že jím prodávané víno nesplňovalo požadované enologické postupy, nemůže se zprostit objektivní odpovědnosti za kvalitu tohoto vína pouze na základě toho, že je dovezl s doklady potřebnými k legálnímu dovozu. Pouhou legálnost dovozu vína totiž nelze označit za „*vynaložení veškerého úsilí*“. Ustanovení § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství se netýká pouze zjevných vad do oběhu uváděného produktu, nýbrž i skrytých vad, u kterých je taktéž nutno požadovat vynaložení patřičného úsilí (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2016, č. j. 30 A 162/2015-36). Pro naplnění liberačního důvodu tedy nepostačuje pouhé spolehnutí se na kontrolu kvality vína provedenou dodavatelem (resp. útvarem, který v zemi původu provedl laboratorní testy). Soud má za to, že výše uvedené závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Pouhým předložením dokladu VI1 tedy nedošlo ke zproštění odpovědnosti žalobce.
33. Další okruh žalobních námitek směřoval k laboratorním rozborům. Žalobce zpochybnil průkaznost výsledků provedených laboratorních rozborů, a to ze dvou důvodů. Jednak u vína téže šarže odebraného u jiného obchodníka byly žalovaným a zákazníkem žalobce zjištěny různé výsledky, jednak by přídavek vody ve víně musel být seznatelný i senzoricky. Krajský soud je však také neshledal důvodnými.
34. Co se týče různých výsledků rozboru vína téže šarže, ani jeden ze vzorků, na které žalobce poukazuje, nebyly odebrány u žalobce a netýkají se projednávané věci (proto soud ani neprováděl dokazování k této otázce). Kromě toho žalovaný poukázal na to, že vzorky byly odebrány z nádob, se kterými mohlo být manipulováno. Tuto skutečnost žalobce nevyvrací, pouze poukazuje na složitý způsob úpravy některých zjišťovaných aspektů. Zcela přitom ovšem pomíjí skutečnost, že lze-li s obsahem nádob manipulovat, lze je jistě naplnit také zcela jiným vínem v rozporu s označením nádoby. Není tedy potřeba nijak složitě víno upravovat. I kdyby ovšem tento příklad znamenal, že výsledky jedné z analýz byly nesprávné, rozhodně nelze z jediného případu dovozovat, že laboratorní výsledky prováděné laboratořemi žalovaného jsou obecně nevěrohodné a neprůkazné. Soud

nespatřuje nevěrohodnost výsledku analýz ani v případě přídavku vody, aniž by byla taková skutečnost zjištěna senzoricky. Žalovaný zcela srozumitelně a logicky objasnil, že údaj udává, kolik z celkového množství vody v produktu představuje exogenní vodu přidanou v průběhu procesu tvorby vína, přičemž toto jasné vysvětlení žalobce nijak nezpochybňuje. Soudu se pak nejeví nijak pochybné, že přidání takového množství vody nebylo zjištěno senzoricky. Takto přidaná voda byla součástí procesu vzniku vína, takže výsledný produkt mohl bezpochyby získat obvyklé senzorické vlastnosti vína, byť možná nebyly nijak oslnivé. Rozhodně by však tento produkt, navíc při doslazení v průběhu procesu výroby a po přidání glycerolu, mohl být objektivně senzoricky hodnocen jako víno, oproti produktu vytvořenému prostým zředěním vína určitým množstvím vody, který by zcela jistě senzoricky víno moc nepřipomínal.

35. Související námitka žalobce se vztahovala k nepřezkoumatelnosti databáze společnosti Eurofins a tudíž i výsledků laboratorních rozborů, jelikož žalobci nebylo objasněno, jaké údaje o vínech, resp. jaké množství moldavských vín jsou v databázi obsaženy. Žalobce měl za to, že pokud žalovaný neměl dostatečně reprezentativní výběr vzorků, s nimiž porovnával zjištěné údaje, nemohl dospět k relevantním výsledkům. Ani v této části krajský soud žalobci nepřisvědčil.
36. Jelikož žalobce ve svém důsledku zpochybňuje výsledky laboratorních rozborů, zaměřil se soud na to, zda protokoly o zkoušce a posudky zkušební laboratoře jsou s ohledem na svůj obsah relevantní a věrohodné a zda dovozují rozhodné odborné závěry na základě relevantních metod a postupů. Ze správního spisu vyplývá, že každý protokol o zkoušce obsahuje výčet analýz s uvedením naměřených hodnot, rozšířených nejistot stanovení a kódu metody ke každé analýze. Výčet jednotlivých metod je pak proveden samostatně s uvedením kódu metody, principu metody, identifikace metody, pořadového čísla zkoušky a ceny. Výsledky analýzy jsou shrnuty v posudku, který vždy jasně stanoví, v jakých znacích vzorek nevyhovuje stanoveným normám a kterým. Analýza přídavku vody je prováděna pomocí metody V 127 – metoda SZPI 4903 (*Compendium of international methods of wine and must analysis*, OIV-MA-AS2-12:R2009), analýza etanolu z přidaného cukru pak pomocí metody V 137 (kombinace výsledků ze dvou metod – Metody SZPI 4901, 4902 (*Compendium of international methods of wine and must analysis*, OIV-MA-AS311-05:R2011, OIV-MA-AS312-6:R2009). Pořadové číslo zkoušky (v případě metody V 127 jde o pořadové číslo 104, v případě metody V 137 č. 102, 101) je pořadovým číslem dle přílohy osvědčení o akreditaci. Je-li tedy v seznamu metod toto číslo uvedeno, je tím zároveň dokládána akreditace dané zkoušky.
37. Z uvedeného vyplývá, že v posuzované věci byly všechny analýzy provedeny na základě akreditovaných metod, přičemž relevantnost, platnost ani průkaznost těchto metod nebyla žalobcem ve správním řízení nijak konkrétně zpochybněna. Žalobce zpochybňoval pouze věrohodnost výsledků s ohledem na různé výsledky analýz vína označeného toutéž šarží u jiných subjektů, jak však bylo uvedeno výše, tato skutečnost v daném případě nevedla ke zpochybnění výsledků rozborů. Soud má tedy za to, že inspektorát opatřil rozhodnutí takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že žalobce se příslušného správního deliktu dopustil.
38. Pokud žalobce namítal neprůkaznost databáze Eurofins s ohledem na její nedostatečnou certifikaci, soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení žalovaného, že certifikaci Eurofins uznává v návaznosti na francouzský akreditační orgán Cofrac i Český institut pro akreditaci, o. p. s., který tuto certifikaci považuje za dostatečné prokázání autenticity

vzorků v databázi. Pokud je autenticita a spolehlivost databáze garantována společností Eurofins, která je akreditovaná národním francouzským akreditačním orgánem Cofrac, a pokud platnost předmětného certifikátu uznal i Český institut pro akreditaci jako národní akreditační orgán České republiky, nemá soud žádné pochybnosti o tom, že databáze poskytuje dostatečně spolehlivá a relevantní data pro potřeby úředních kontrol Státní zemědělské a potravinářské inspekce jako orgánu dozoru v oblasti vinařství.

39. K námitce, že by celkový postup při kontrole vín měl být přezkoumán odborníky, soud konstatuje, že akreditované zkušební postupy Státní zemědělské a potravinářské inspekce jsou pravidelně přezkoumávány nezávislými odborníky Českého institutu pro akreditaci, o. p. s., v rámci akreditačních auditů. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádné konkrétní pochybnosti o spolehlivosti provedených rozborů, nebyl důvod činnost Státní zemědělské a potravinářské inspekce jakkoli přezkoumávat, případně za tímto účelem nechávat vypracovat znalecký posudek.
40. Neobstojí ani námitka, že žalobci mělo být objasněno, jaké údaje o vínech jsou do databáze Eurofins zahrnuty, resp. že databáze nemůže být spolehlivým pokladem, pokud by v ní bylo nedostatečné množství vzorků moldavských vín. Jak bylo žalobci sděleno již v rozhodnutí inspektorátu, metoda stanovení přídavku vody do produktů vinné révy je založena na porovnání naměřených hodnot izotopu kyslíku zkoumaného vzorku vína s databázemi přirozených hodnot autentických vzorků vín a vody. Z toho vyplývá, že vyhodnocení přídavku vody není prováděno na základě porovnání zkoumaného vína s konkrétním vzorkem, nýbrž s rozptylem přirozených izotopových hodnot celé země na zvolené hladině statistické významnosti, přičemž jako nevyhovující je vzorek označen, pokud opustí rozptyl přirozených hodnot. Argumentace žalobce tedy neodpovídá principu stanovení přídavku vody do vína, jelikož při tomto postupu se nepracuje s žádným konkrétním „seznamem moldavských vín“, ale pouze s databází rozptylů přirozených izotopových hodnot vztahujícím se na celou zemi. Databáze vzorků vín tvoří celek, ve kterém jsou jednotlivé země zastoupeny formou statistických hodnot, ze kterých není zřejmé, z kolika moldavských vín jsou vytvořeny.
41. Pro účely tohoto řízení považuje soud za podstatné, že rozhodující data (rozptyl přirozených izotopových hodnot) byla zjištěna z databáze, jejíž spolehlivost byla řádně akreditována, přičemž není důvod pochybovat o autenticitě vzorků v databázi a jejich dostatečnosti. Vzhledem k metodě vedoucí ke stanovení přídavku vody do vína tedy nebylo třeba zjišťovat, z jakých konkrétních vín, resp. z jakého množství vzorků byla databáze vytvořena; podle tvrzení žalovaného to ani nebylo možné [v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobcem požadovaná data (počet moldavských vín) reálně není možné z tohoto systému extrahovat, neboť jsou součástí použitého modelu, který slouží k laboratorní analýze]. Soudu ostatně není známo, v čem by zjištění konkrétního množství moldavských vín zařazených do databáze mohlo napomoci objasnit zjištěný skutkový stav, jelikož žalobce svou argumentaci postavil pouze na spekulacích a subjektivních pocitech, že databáze byla nedostatečná, aniž by toto své přesvědčení jakkoli doložil, resp. aniž by uvedl, jaké množství vzorků by bylo pro posouzení věci dostačující. Z uvedených důvodů soud pro nadbytečnost neprovedl dokazování k této otázce (výslech osob, které na straně Státní zemědělské a potravinářské inspekce rozbor prováděly, výslech žalovaného, výslech Mgr. J. W. jako zástupkyně společnosti Eurofins a výslech J. Ch.).

42. Krajský soud je si vědom, že o informace o předmětné databázi si žádal vlastním jménem i právní zástupce žalobce, JUDr. Vojtěch Mihalík, a to v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Zde však nešlo o úkon žalobce a nešlo ani o úkon v rámci probíhajícího správního řízení. Z tohoto důvodu by bylo zcela nadbytečné provádět dokazování listinami prokazujícími podání uvedené žádosti advokátem JUDr. Vojtěchem Mihalíkem a postup správních orgánů navazující na tuto žádost. Žalobcem předkládané listiny jsou proto pro projednávanou věc irelevantní a z tohoto důvodu soud považoval za nadbytečné provádět dokazování těmito listinami.
43. K námitce týkající se časové náročnosti a nákladnosti laboratorních testů soud konstatuje, že není věcí správního orgánu ani soudu, aby hodnotil dostupnost nebo nákladnost těchto rozborů. Žalobce uváděl na trh desítky tisíc litrů vína, takže provádění (byť nákladných) rozborů se nejeví jako přehnaný požadavek. Žalobce dále namítal, že mu bylo fakticky přičteno k tíži to, že mu byly výsledky rozborů oznámeny až po dlouhé době (jeden až dva a půl měsíce po kontrole). Jak je však patrné ze správního spisu, žalobce byl seznámen s výsledky rozborů vždy v řádu několika dnů po ukončení rozborů. Není tedy pravdou, že by žalovaný otálel se sdělením laboratorních výsledků. Jednotlivé dílčí výsledky zkoušek by sice teoreticky mohly být oznamovány kontrolované osobě průběžně (jsou-li tyto zkoušky prováděny průběžně), nicméně pro správní řízení jsou rozhodující výsledky souhrnné, které jsou také souhrnně zaznamenávány v posudcích a protokolech o zkoušce. Ani z žádného právního předpisu, ani z povahy věci proto neplyne žalovanému povinnost informovat kontrolované osoby o dílčích výsledcích zkoušek.
44. Pokud má žalobce za to, že se z důvodu časové prodlevy mezi odebráním vzorků a seznámením se s výsledky dostal do značné konkurenční nevýhody, soud musí poznamenat, že takový důsledek je způsoben pouze tím, že již předem nevynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. Kdyby takové úsilí vynaložil, jistě by po něm nebylo možné spravedlivě žádat, aby před výsledkem rozborů závadné víno skladoval a vyčkával na informaci o výsledku rozborů. V opačném případě musí nést negativní důsledky toho, že nebyl předem dostatečně obezřetný. S ohledem na to, že dobu provedení zkoušek zachycují jednotlivé posudky a protokoly o zkoušce a soud navíc tuto dobu nepovažuje za nepřiměřeně dlouhou, nepřistoupil soud v této otázce k dalšímu dokazování (žalobce navrhl provedení výslechu žalovaného, respektive zaměstnanců žalovaného a jeho bývalého zaměstnance J. S., výslech M. J. a důkaz listinou – laboratorními deníky), neboť by to nemohlo přispět k dalšímu objasnění věci.
45. Je také nutno poznamenat, že inspektorát ani žalovaný nepřičetli žalobci k tíži samotnou délku prováděných zkoušek, ani skutečnosti, které by se bezprostředně (a nevyhnutelně) vázaly právě k této délce, naopak to bylo ohrožení velkého množství spotřebitelů, přičemž tato skutečnost plyne jednak z velkého objemu závadného vína, jednak ze skutečnosti, že toto víno žalobce dále distribuoval. Není rozhodné, kdy tak učinil. K námitce, zda žalovaný mohl uvažovat o případné liberaci žalobce, pokud by kontrolované víno pouze skladoval a dále neprodával, krajský soud konstatuje, že pro posouzení, zda bylo předmětné víno uváděno do oběhu, nebylo podstatné, zda bylo dále prodáno či nikoli. Dle § 3 zákona o vinohradnictví a vinařství, v rozhodném znění, se uváděním do oběhu rozumí nabídka produktu k prodeji, jeho prodej anebo jiná forma jeho nabídky ke spotřebě, včetně skladování pro potřeby prodeje, případně přepravy pro potřeby prodeje, nebo nabídky ke spotřebě. Žalobce tedy naplnil znak správního deliktu uvedeného v § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství v den, kdy inspektoři žalovaného u něj předmětné víno

nalezli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 326/2018-28). Vyjádření žalovaného k žalobě ve věci sp. zn. 31 A 103/2016, které mělo poukázat na jeho nekonzistentní závěry k této otázce, se netýká nyní projednávané věci, a proto soud tímto vyjádřením ani neprováděl dokazování.

46. S výše uvedeným úzce souvisí i posouzení návrhu žalobce na upuštění od uložení sankce, příp. její moderace. Žalobce má za to, že „*byl kauzou dotčen mnohem více, než právě pouze uloženou pokutou*“, neboť musel odškodnit poškozené právnické subjekty, které si o něj vadné víno koupily. Krajský soud k tomu uvádí, že moderační právo soudu dle § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však takto může učinit jediné v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený, neboť smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS). Krajský soud je toho názoru, že tomu tak v projednávaném případě není.
47. V předmětné věci zákonodárce delikt ní jednání postihoval při poměrně velkém rozmezí zákonné sazby ukládané pokuty od 0 Kč do 5 000 000 Kč (§ 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění účinném do 31. 3. 2017). Je zřejmé, že v tomto rozmezí se oba správní orgány pohybovaly a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročily. Při určení výše pokuty inspektorát zohlednil kritéria potřebná pro její individualizaci, tj. vycházel z podrobné analýzy majetkových poměrů žalobce tak, aby pro něj pokuta nebyla likvidační, avšak měla ve vyvážené míře stále represivní charakter, což v rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Nutno zdůraznit, že žalobce byl hlavním distributorem předmětného vína, a proto bylo jeho protiprávní jednání posouzeno jako vysoce závažné. Dle názoru krajského soudu uložená pokuta odpovídá okolnostem projednávané věci, v níž byla zohledněna všechna relevantní kritéria pro určení výše pokuty a je výsledkem jasné a strukturované úvahy správních orgánů.
48. Nad rámec výše uvedeného je nutno uvést, že se žalobce rozhodl prodávat předmětné víno i za situace, kdy teprve čekal na výsledky laboratorních testů z odebraných vzorků. Musel si být proto vědom toho, že v případě negativních výsledků bude odpovědný za následky s tím spojené. Nárok na náhradu škody, který uplatnily poškozené právnické osoby vůči žalobci, jsou navíc soukromoprávní povahy nespádající do kompetence správních orgánů, tato skutečnost pro stanovení výše pokuty tak v zásadě není relevantní. K tomu však lze zároveň dodat, že dopady sankce by byly jistě méně citelné, pokud by měl žalobce smluvně založenou možnost se na svých dodavatelích v případě postihu způsobeného kvalitou dodaného vína hojit formou smluvní pokuty.
49. K důkazním návrhům ještě nutno dodat, že dokazování výsledkem J. S., Mgr. J. K., Ph.D., Mgr. P. S., Ph. D., Ing. D. V., Ing. M. K. a Ing. V. O., a dále čtením výtisku internetové stránky www.szpi.gov.cz, soud považuje vzhledem k výše uvedenému za nedůvodné a nadbytečné. Po právní i skutkové stránce byly veškeré skutečnosti tvrzené účastníky vyhodnoceny již z provedených důkazů a obsahu správního spisu, přičemž navržené důkazy by na daných závěrech nemohly nic změnit.

VII. Závěr a náklady řízení

50. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. března 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu